

дига гласъ отъ радость; трѣбѣте на погребеніето начеха да изкаждатъ гласове веселы; всакий са предваряваше да рече: Богъ посети народа си! Азъ не ги чѣхъ, не оусѣщахъ нищо, не гладяхъ друго повечѣ, освенъ лицето на Спасителя.“

Стареца са запрѣ; а Апекндъ оусѣти кръвь та си, чи замръзнува; космыте мѣ са вдигнаха на горѣ; той са нахождаше предъ едного чловѣка, който бѣше опиталъ тайната на смърть та.

„До онова время, рече Стареца, азъ бѣхъ като и дрѣгите чловѣцы, несмирени, необуздани; и не са мислѣхъ, като дрѣгите млади за дрѣго, освенъ за живота и веселкыте си; ти казубамъ оце, чи азъ имахъ и нѣкое наклоненіе на вѣрата Гаддкѣйска*). По като станахъ изъ мертвыте и изъ страшныте видѣнія, които не ми са простены да ги обада, изъ които възваниз бѣхъ на земалята, да покажа силата Невесна, и направениъ вторый пътъ смертеленъ, по що самъ былъ свидѣтель на безсмертіето, като приехъ ново сѣщество изъ гроба! О! злочестный Иерусалиме! Видѣхъ оновока, комѣто бѣхъ длужениъ живота си, осъдениъ на страшна смърть! Видѣхъ отдалеко изъ среда народа свѣтлина, която свѣташе надъ Креста! Чѣхъ хѣблыте на народа! Викахъ съ голамъ гласъ! Бѣхъ въ

*) Гаддкѣнте бѣха едно общество, които не вѣрваха, чи ще да езде второ воскресеніе.